

Mořešum 1

„Je pryč! Všechno drahý kamení je pryč!“

„To není možné, třetí stojka vlevo vzadu. Málo jsi hrabal, Åge. Zakopal jsem to hodně hluboko.“

„Říkám ti, že jsou pryč! Celý stan se třese, ještě kousek budu hrabat a stan ti počechrá to tvoje čiro, Stigu.“

„Tak možná nevíš, kde je pravá a levá nebo ti někdo uřízl tři prsty na ruce. Neser, Åge. Celý tábor hučí, všichni balí a na trpaslíky nikdo čekat nebude, až se zavelí.“

„Stigu, ty palice dutá, někdo nám všechno ukradl! Všechno! Rozumíš? Přišli jsme o vše, co patřilo celému rodu!“

„To není možný. Zakopal jsem to hluboko a nikdo u toho nebyl. Dával jsem si pozor jako vždy. Pracoval jsem po tmě, aby mě ani stín neprozradil. A spal jsem hned vedle. Alespoň jeden z nás vždy ve stanu byl, a to jak včera, tak i dnes ráno. To není možný, aby někdo drahokamy vykopal bez povšimnutí!“

„Tak si to prohldej sám, Stigu. Ale pokud toho zloděje nechytíme, tak se z nás stali vydědenci. Nikdy se nebudeme moci vrátit zpět do osady. Taková potupa.“

„Prohledám stan, třeba jsem se spletl a zakopal jsem to u jiné stojky. Ty, Åge, se běž opatrně podívat kolem stanu, jestli tam nejsou nějaké stopy. Hlavně klid, teď musíme jednat s rozvahou. Ten, kdo kameny ukradl, nemůže být daleko. Nevěřím, že by jen tak bez povšimnutí odešel do pouště a zmizel. Zloděj bude stále mezi námi. Půjdem dál s karavanou stejně jako zloděj. Prověříme každého, kdo by se chtěl odpojit. Zapátráme a kameny získáme zpět. Už jdi, at' neztrácíme čas...“

„Stigu, je to v hajzlu. Ne, my jsme v hajzlu. Stopy jsem žádný nenašel. A nejsme jedini, co něco postrádají. Ten mumraj venku není kvůli balení, ale kvůli okradeným kupcům. Už se tam hádají a překřikují. Obviňují jeden druhého. Ale postupně každý zjišťuje, že něco ztratil.“

„A opustil v noci někdo karavanu, Åge?“

„Nevím, na první pohled se mi zdálo, že ne, ale karavana je velká a nějaký stan jsem mohl opomenout. Je to v prdeli. Co budeme dělat Stigu?“

„Netuším, ale víc okradených znamená, že je miň podezřelých. Každopádně se budeme muset ke ztrátě kamenů taky přiznat, jinak budeme ve skupině podezřelých, a to nechceš, když je tu mezi lidma tolik mečů.“

„Slyšels to Stigu? Nějaký křik venku. Ženská, jak kdyby ji znásilňovali. Vem ty svoje dvě holky a pojď. Beze zbraní už ani krok, začíná tu být pěkně horký písek pod nohama.“

„Říkáte rozpárané břicho a napůl sněžené srdce? Povím vám, kdo vám ukradl vaše drahokamy. Na oplátku chci, abyste popřemýšleli o mé nabídce, kterou vám učiním.“

Stig s Āgem opatrně zamručeli na souhlas, ale podle zachmuřených výrazů bylo jasné, že tě ženské nevěří ani za mák.

„Vás a celou karavanu mohl okrást jediný muž. Netvor. Pojídač lidského masa, který jako stín rozsévá Zlo po Al Qaře. Ten netvor má jméno – Narab Hakshak. Tohle jméno mu dali mali lidé z Východu zpoza pohoří Al Sukhur. Nicméně já si myslím, že z Východu Narab nepochází.“

Tak a teď k mé nabídce. Není potřeba chodit kolem horké kaše, vyložím vše jak je a nechám na vás, jak si vyberete. Víím, že jste na mizině, že jste přišli o všechno. A nejen o svoje kameny, ale kameny všech vaší krve. Není důležité, jak to víím, ale je to tak. Jak znám zvyky trpaslíků z úpatí Al Sukhur, nejste nadále doma vítáni. Tedy pokud se nevrátíte s kameny zpět či se zbožím, které jste za ně měli nakoupit.

Naraba není snadné chytit. Já sama se o to pokouším už měsíce. Zatím bez úspěchu, ale jsem mu stále na stopě. Pokud můžu tvrdit, máme jedno společné. Nenávisť k Narabovi a touhu jej chytit. Já mám prostředky a užitečné informace, vy máte ... sebe a své válečnické schopnosti. Když mi pomůžete, odměnou dostanete dvojnásobek toho, co vám Narab vzal.

Pokud moji nabídku nepřijmete, rozloučím se s vámi a popřeju vám mnoho zdaru v hledání ztracené cti...